

CYKL | KINO WSPÓŁCZESNE
GRUPA WIEKOWA | SZKOŁA PODSTAWOWA 4-6
PRZEDMIOT | GODZINA WYCHOWAWCZA, JĘZYK POLSKI, ETYKA

MATERIAŁY DYDAKTYCZNE DLA NAUCZYCIELA SCENARIUSZ LEKCJI

opracowanie: Aleksandra Korczak

FILM | „BLANKA”

reż. K. Hasei / Francja 2015 / 75’.

reżyseria: Kohki Hasei

scenariusz: Kohki Hasei

obsada: Cydel Gabutero, Peter Millari, Jomar Bisuyo, Raymond Camacho, Ruby Ruiz

PRZEPIS NA RODZINĘ

Temat lekcji

Przepis na rodzinę.

Czas trwania lekcji

2 × 45 min.

Cele lekcji

Podczas lekcji uczeń:

- uczestniczy w rozmowach: zadaje pytania, udziela odpowiedzi i prezentuje własne zdanie;
- poszerza zakres słownictwa i struktur składniowych;
- wyraża swój stosunek do postaci, charakteryzuje i ocenia bohaterów;
- odbiera teksty kultury na poziomie dosłownym i przenośnym

Metody i formy pracy

Podczas lekcji nauczyciel wykorzystuje następujące metody i formy pracy z uczniem:

- gra integracyjna
- mapa myśli
- przekład intersemiotyczny (ilustracja)
- dyskusja
- formy pracy: zbiorowa, indywidualna

Środki dydaktyczne

Podczas lekcji nauczyciel wykorzystuje następujące środki dydaktyczne:

- opaska lub chustka do przewiązania oczu

Przygotowanie do lekcji

Lekcja powinna się odbyć po obejrzeniu filmu „Blanka”.

PRZEBIEG LEKCJI

Realizacja tematu

1. Lekcja zaczyna się od zabawy integracyjnej inspirowanej filmem. Uczniowie siadają w kole na krzesłach lub podłodze, nauczyciel wybiera jedną chętną osobę, ustawia ją w środku kręgu, zawiązuje jej oczy i kilkakrotnie okręca w koło (jak do rozpoczęcia zabawy w „ciuciubabkę”). Następnie nauczyciel wskazuje ucznia lub uczennicę, który wypowiada kilka umówionych wcześniej słów (np. „Cześć. Czy mnie poznajesz, kolego/koleżanko?”). Celem zabawy jest rozpoznawanie kolejnych uczestników jedynie po głosie. Można parokrotnie zmienić osobę zgadującą. Nauczyciel pyta uczniów, jak to się dzieje, że rozpoznają się od razu po usłyszeniu brzmienia głosu, a później inicjuje krótką dyskusję heurystyczną prowadzącą do wniosków, że jeśli kogoś zna się naprawdę dobrze, to można rozpoznać tę osobę nawet, gdy się jej nie widzi. Może też zachęcić podopiecznych do opowiedzenia o tym, czy zdarzyło się komuś rozpoznać członka rodziny po dźwięku głosu, odgłosie kroków lub po zapachu. Gdy któreś dziecko już potwierdzi, można postawić tezę, że rodzina to grupa osób, która z nanas najlepiej.
2. Nauczyciel streszcza fabułę filmu *Blanka*. Po pytaniach o dążenia i marzenia dziewczynki oraz jej próby realizacji tych pragnień, nauczyciel zapisuje na tablicy temat, który będzie realizowany przez dwie jednostki lekcyjne: „Przepis na rodzinę”. Pod tematem dopisuje „Cel: Chcemy się dowiedzieć, czy rodzinę można stworzyć samemu?”
3. Uczniowie pod kierunkiem nauczyciela tworzą mapę myśli (promienisty układ treści) dotyczącą tego, po co człowiekowi rodzina, jakie funkcje pełni, dlaczego dla wielu osób jest bardzo ważna, co się dzięki niej zyskuje, co się od niej otrzymuje.
4. Zadaniem każdego dziecka jest stworzenie notatki o tym, jak rozumie słowo rodzina. Ze względu na specyfikę dziecięcego świata wartości i różne współczesne modele rodziny, można pozostawić uczniom wolną rękę, aby każdy mógł skonstruować indywidualną definicję. W tym celu każde dziecko ma z mapy myśli wybrać 2-3 elementy, które uważa za najważniejsze, i ułożyć o nich zdania (np. „Rodzina to osoby, które się mną opiekują i dają mi swoją miłość...”). Jeśli uczniowie mają już za sobą kurs części zdania, można zaznaczyć, że należy ułożyć zdania, w których wybrane z mapy myśli wyrazy będą dopełnieniami.
5. Nauczyciel pobudza dzieci do refleksji, pytając o to, czy *Blanka* pomagała Peterowi, ponieważ spodziewała się otrzymać od niego jakąś nagrodę, a także czy Peter pomagał *Blance*, bo chciał coś od niej otrzymać. Analogicznie można zapytać, czy rodzice lub rodzeństwo pomagają nam lub służą radą, bo chcą coś od nas dostać. Po ustaleniu wniosków nauczyciel zapisuje na tablicy pojęcie z uproszczoną definicją: „bezinteresowny – ktoś, kto czyni dobro, mimo że nie spodziewa się nagrody”. Można zachęcić uczniów do zapisania, że rodzina to grupa ludzi, którzy są dla nas dobrzy i poświęcają się dla nas bezinteresownie. Powinno się tu wrócić na chwilę do przedstawionego wcześniej celu lekcji i zaznaczyć, że skoro elementem tworzącym rodzinę jest bezinteresowność, to nie można jej stworzyć samemu, gdyż do bezinteresownego aktu dobra potrzebne są przynajmniej dwie osoby.
6. Nauczyciel przypomina uczniom scenę, w której *Blanka* zamykała się w samodzielnie zbudowanym kartonowym domku. Przypomina też, że gdy zamykała za sobą kartonowe drzwiczki, było na nich narysowane serce. Prosi podopiecznych o próbę zinterpretowania tej sceny i rysunku oraz by uczniowie opowiedzieli, jakim miejscem jest dla nich dom (bezpiecznym, spokojnym, szczęśliwym).
7. Uczniowie, którzy potrafią wymienić przysłowia z użyciem wyrazu „dom” zapisują je na tablicy, a reszta klasy objaśnia ich znaczenie. Jeśli nie potrafią przypomnieć ich sobie sami, podpowiada osoba prowadząca zajęcia. Mogą to być na przykład:
„Gość w dom, Bóg w dom” (dom jako miejsce radosne, gościnne, przyjazne)
„Tam twój dom, gdzie serce twoje” (dom to nie piękny budynek, tylko miejsce ukochane)
„Wszędzie dobrze, ale w domu najlepiej” (nawet, jeśli dom nie jest najwygodniejszy, to i tak jest w nim najprzyjemniej)
„Dom ciasny, ale własny” (dom to przestrzeń, która do nas należy)
„Wolność Tomku w swoim domku” (w domu czujemy się swobodnie)

8. W dyskusji z uczniami nauczyciel stara się wskazać korelacje między pojęciami „dom” i „rodzina”. Dzieci mogą mieć na to różne odpowiedzi: że dom i rodzina to to samo, że dom jest tam, gdzie jest rodzina, że bez rodziny nie ma domu, że nasza rodzina to ludzie, którzy mieszkają w naszym domu. Te wypowiedzi są punktem wyjścia dla ostatniego etapu lekcji: tworzenia rysunku – rebusu alfabetycznego.

Zabawa polega na tym, że uczniowie zapisują drukowanymi literami imiona członków swojej rodziny, a następnie tworzą z nich obrazek przedstawiający dom. Przykładowa realizacja zabawy:

